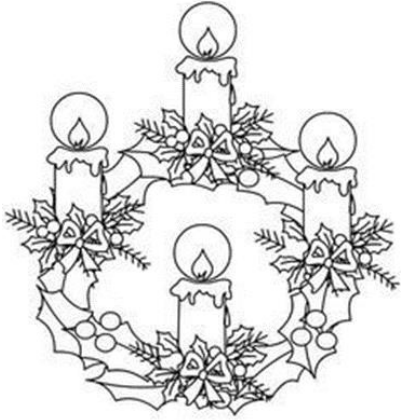

Advent negyedik hete

December 18. vasárnap

Házasoknak:

Az igazi magatartást választva
Uram, tudatosítani akarjuk,
Magunkban, hogy a közös jó
Életünknek attól a jó szándékától függ,
Ahogy a helyes magatartásformát meg akarjuk találni.

Választhatunk:

Vagy koncentrálnunk a házasságunk jó dolgaira,
Vagy belesüppedünk a rosszakba.

Választhatunk:

Vagy a szeretett személyben a hibákat keressük,
Vagy jobban figyelünk az erényeire.

Választhatunk:

A rokonságunkban a szituációk visszahatnak kedvesen és nagylelkűen,

Vagy önzéssel és nehezteléssel: Haraggal és visszavágással
Vagy megbocsátással és megértéssel.

Választhatunk:

Az életet pozitív szemlélettel és humorérzéssel éljük
Vagy negatív szempontból és „késsel a hátunkban”.

Emlékeztess Uram, a lehetőségünkre:

Valamennyien az életünket és a házasságunkat
Olyan boldoggá alakíthatjuk és örömtelivé,
Amilyenre csak akarjuk,
Vagy olyan nehezzé és kellemetlenné, amilyenre kívánjuk.

Ezek nagy részben tőlünk függenek,

Nem, Uram?

Segíts nekünk mindig jól választani! Amen

(Renee Bartowski: Imák házaspárok számára)

Felnőtteknek, fiataloknak:

Uram, ha lehetséges, adj nekem testi egészséget,
hogy ép szervekkel szolgálhassak neked!

Adj nekem Uram, egyenes lelket, hogy lássam, mi a jó és helyes,
ne féljek a gonoszság támadásától és minden ügyemet rendbe tudjam
szedni!

Adj nekem, Uram, készsleges lelket, mely sohasem unatkozik,
nem panaszkodik, nem kesereg és nem érzékenykedik!

Segíts, hogy ne törődjem mértéken felül azzal a valamivel,
amit „Én”-nek hívnak!

Adj Uram humorérzékenységet! Segíts, hogy értsem a tréfát, hogy vidám legyek és
másokat is fel tudjak vidítani! (Morus Tamás imája)

Gyerekeknek

Ének:

Ó,jöjj, ó, jöjj, Emmánuel,
Csak téged áhít Izrael,
És hozzád sóhajt untalan,
Mert Isten híján hontalan.

Meglásd, meglásd, ó, Izrael,
Hogy eljövend Immánuel!

Jöjj el,ó Jessze vesszeje,
És állj a rossznak ellene!
A mélyből, mely már eltemet,
S tűzből mentsd ki népedet!

Meglásd, meglásd, ó, Izrael,
Hogy eljövend Immánuel!

Jöjj el, jöjj el, ó Napkelet!
Ím árva néped költöget:
Törd át a sűrű éj ködét,
És oszlasd gyászát szerteszt

Meglásd, meglásd, ó, Izrael,
Hogy eljövend Immánuel!

Jöjj el, ó Dávid adta kulcs,
hogy üdvösséges napra gyújts,
A mennyországba tárj utat
és rekeszd el a poklokat!

Meglásd, meglásd, ó, Izrael,
Hogy eljövend Immánuel!

Jöjj el, jöjj el, ó Adonáj,
Ki Sína-hegyről szólalál,
Hogy törvényt lássál népeden!
Jöjj fenségednek teljében!

Meglásd, meglásd, ó, Izrael,
Hogy eljövend Immánuel!

Ima:

Köszönöm, mi jót ma adtál,
Hogy eddig is megtartottál,
Tarts meg Uram, ezután is,
Tartsd meg apám és anyámat is,
Nagyszülőket, testvéreket,
S mind, akiket én szeretek,

Ámen.

Mese: A mező és a szélfiúcska

Szélfiúcska kiszaladt a rétre. Pici volt, vidám, bokrok ölén ringatott, csupa pityangpehely és virágpormaszat. Erős testvérei mellett neki még csak az volt a dolga, hogy a mezők haját fésülgesse.

- De szép hajad van, zöld selyemhajad van! – súgta hízelegve a tavaszi mezőnek.

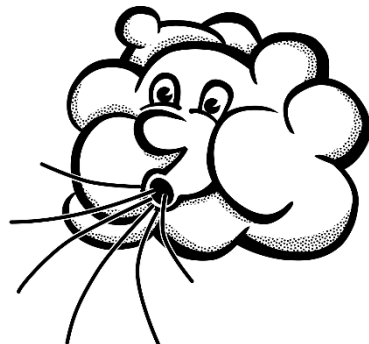
- Ne olyan gorombán hékás! – szólt rá a mező. –Szelíden fésülgess, különben idő előtt kiperegnek a magok. - Ó, de félted őket! Talán bizony olyan sokat érnek?

- De sokat ám! A búzamatot aratás után kicsépelik a kalászból, azután megőrlik a malomban, és liszt lesz belőle. A lisztből kenyeret sütnék a pékek, kenyér nélkül pedig nem élhetnek az emberek. A szélfiúcska megint táncolt örömeiben, hogy most már ezt is tudja.

Testvérei szanaszét csavarogtak – nekiállt hát egyedül félrehúzni a nehéz felhőt a bágyadt fényű nap elől. De bizony nem bírt vele, hasztalan tépte, cibálta, a felhő nem mozdult – ellenben a sok ráncigálástól egyszer csak kiszakadt és leszóródott nehéz terhe, millió didergő vízcseppecske. Röptükben összekapaszkodtak, pelyhekké fagytak, világraszóló hóesést csaptak.

-Jaj nekem, mit csináltam! – szeppent meg a szélfiúcska, és körülnézett hová bújjon szégyenéiben, de akkor hirtelen nevetést hallott. – Nézzétek csak, milyen derék öcsikénk van! – szaladtak össze kacagva a nagy és erős szélgyerekek. – Betakarta a mezőt hóval, hogy meg ne fázzék a vetés! – Köszönöm szélfiúcska, igazán okos dolgot cselekedtél! – suttogott hálálkodva a mező is. – Most már nyugodtan alszom tavaszig!

Szélfiúcska eleinte csak ámult-bámult szótlanul, de azután ő is elkacagta magát, és örömeiben füttyörészni kezdett, mint egy nagy, amiért ilyen jól sikerült minden. A világeért el nem árulta volna senkinek, hogy csak most tudta meg, mire jó a mezőnek a hótakaró. **Fésűs Éva**

December 19. hétfő

Házásoknak:

Családapa imája:

Uram, Istenem, te úgy rendelted, hogy családot alapítsak. Engedd felismernem az igazán keresztény családnak értelmét és feladatait. Kérlek, állj mellettem, hogy családomat isteni tetszésed szerint helyesen vezessek, és enyéimnek mindenkor és mindenben a legjobb példával szolgálhassak.

Adj szeretteimnek jó egészséget és boldogságot, hitet és szeretetet, igaz lelki életet, ajándékozd nekik békédet, amelyet nem kaphatnak meg a világtól. Engedd, hogy védelmed alatt boldog közösséggé váljunk; hogy mindig szeretettel és hűséggel viseljük el, ami ér bennünket; hogy mindig osztozzunk egymás örömeiben és bánatában. Adj esőt, hogy amikor szeretteim elcsüggednek és keserű csalódás éri őket, mindig vigasztalást, menedéket, támaszt jelenthessek számukra. A názáreti Szent Család legyen mintaképünk. Jézus, Mária, József, vezessetek, segítsetek, óvjátok minket! Ámen

Édesanyák imája:

MENNYEI ATYÁNK,

minden ajándék és öröm osztogatója, aki nekem az édesanyai hivatást adtad, hálát adok neked és áldom szent Nevedet.

ÚR JÉZUS! Kérlek, növeld hitemet, erősítsd reményemet és tökéletesítsd szeretetemet, hogy jó keresztény édesanya lehessenek.

SZENTLÉLEK ÚRISTEN, erősíts engem, hogy életem minden nehézsége közepette se szűnjek meg gyermekeink hitéért imádkozni.

Minden könyörgés előtt mondjuk: SEGÍTS MINKET URUNK,

- hogy gyermekeinket életünk példájával vezessük Tefeléd.
- hogy amikor gyermekeinkkel foglalkozunk, jóságos higgadtság, tekintély és szeretet áradjon belőlünk.
- hogy figyelemmel kövessük gyermekeink jellembeli fejlődését és meg tudjuk óvni őket a rossz környezeti befolyásoktól.
- hogy keresztény életünk oly vonzó legyen gyermekeink számára, hogy azt köves-sék és másokra is átsugározzák.
- hogy gyermekeink tiszteljék Szent-atyánkat, ragaszkodjanak az Egyházhoz és együttműködjenek lelkipásztorainkkal.
- hogy ha gyermekeink közül valamelyik meghívást kapna a papi vagy szerzetesi életre, azt hálásan elfogadjuk és támogatjuk.-

hogy gyermekeink életük csalódásai, veszélyhelyzetei vagy testi megpróbál-tatásai közepette is megtapasztalják gondoskodó szeretetedet.

- hogy ha az élet útvesztőiben egyik vagy másik gyermekünk megrendülne hitében és letérne a helyes útról, őt akkor is sze-retetünkkel, türelmünkkel és imáinkkal segítsük, hogy visszataláljon Hozzád.
- hogy ha gyermekeink megbántanak, eltávolodnak tőlünk, vagy hálátlanok ve-lünk szemben, mi akkor is teljes bizalommal terjesszük eléd kéréseinket.
- hogy férjeink megértsék, milyen fontos feladat gyermekeink jellemének és hitének erősítése, és szívből segítsék őket imá-ikkal is.
- hogy gyermekeink családjában a Te békéd és szereteted uralkodjon, és unokáink is erősödjenek hitükben.

- hogy amikor más édesanyákkal találko-zunk, fel tudjuk ébreszteni bennük a Közösségünkhöz való tartozás vágyát.

Különösen könyörgök a mai napon (saját kérés) ..... gyermekért.

Könyörögjünk!

SZŰZ MÁRIA, égi Édesanyánk, eszközöld ki számunkra is azt az örömet, amiben Szent Mónikának volt része, amikor láthatta fia életében a hit diadalát.

ÚR JÉZUS, kérünk add meg nekünk szülők-nek és gyermekeinknek azt a nagy kegyel-met, hogy majd együtt örvendezhessünk a Te dicsőségedben az egész örökkévalósá-gon át.

Ámen (Szent Mónika imája)

Felnőtteknek, fiataloknak:

Túrmezei Erzsébet: A harmadik

Valamit kérnek tőled.

Megtenni nem kötelesség.

Mást mond a jog, mást súg az ész.

Valami mégis azt kívánja: Nézd, tedd meg, ha teheted!

Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet.

Messzire mentél.

Fáradt vagy. Léptél százat.

Valakiért még egyet kellene.

De tested, véred lázad.

Majd máskor! - nyugtat meg az ész.

És a jog józanságra int.

De egy szelíd hang azt súgja megint:

Tedd meg, ha teheted!

Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet.
Valakin segíthetnél.
Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.
Tán összetörte a szíved.
Az ész is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.
És a szelíd hang halkán újra kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass, mert az a szeretet!

Ó, ha a harmadik egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél hamar.
Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna, s míg elveszítenéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a szeretet.

Gyerekeknek:

Ének:

Ébredj, ember, mély álmodból,
Meggzabadulsz rabságodból,
Közelít már üdvösséged,
Eltörlik már minden vétked.

Elküldé az Úr angyalát,
Hogy köszöntse Szűz Máriát,

Kinek tiszta, szűz méhébe
Alászállt az örök Ige.

A Szűzhöz így szólt az angyal:
Üdvözlégy, teljes malaszttal!
A Szent Lélek megárnnyékoz,
S áldott méhed gyümölcsöt hoz.

Fiad Jézus néven hívod.
Ő váltja meg a világot,
Melyet oly rég tart a sátán
Fogságban a bűnnek láncán.

Ima:

Szeretett Istenünk, köszönjük neked a gondoskodást,
az ételt, a ruhát, a házat, amiben élünk, és ezt a csodás világot. Amen

Mese:

A számla

Egy este, amikor az anya a vacsorát főzte, a tizenegy éves fia megjelent a konyhaajtóban, kezében egy cédulával.

Furcsa, hivatalos arckifejezéssel nyújtotta át a gyerek a cédulát az anyjának, aki megtörölte a kezét a kötényében és elkezdte olvasni azt:

"A virágágyás kigyomlálásáért: 500,-Ft
A szobám rendberakásáért: 1000,-Ft
Mert elmentem tejért: 100,-Ft

Mert három délutánon át vigyáztam a húgomra: 1500,-Ft.

Mert kétszer ötöst kaptam az iskolában: 1000,-Ft

Mert minden nap kiviszem a szemetet: 700,-Ft

Összesen: 4800,-Ft."

A mama kedvesen nézett a fia szemébe. Rengeteg emlék tolult fel benne.

Fogott egy tollat és a cédula hátuljára ezeket írta:

"Mert 9 hónapig hordtalak a szívem alatt: 0 Ft

Az összes átvirrasztott éjszakáért, amit a betegágyad mellett töltöttem: 0 Ft

A sok-sok ringatásért, vigasztalásért: 0 Ft

A könnycseppjeid felszárításáért: 0 Ft

Mindenért, amit nap mint nap tanítottam neked: 0 Ft

Minden reggeliért, ebédért, uzsonnáért, zsemléért, amiket készítettem neked: 0 Ft

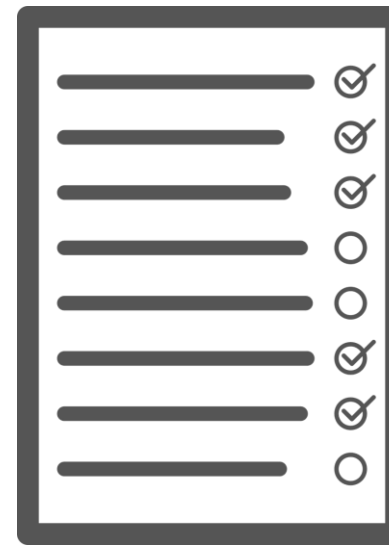
Az ételért, amit mindennap neked adok: 0 Ft

Amikor befejezte a mama, mosolyogva nyújtotta át a cetlit a fiúnak. A gyerek elolvasta és két nagy könnycsepp gördült ki a szeméből.

Összegyúrta a papírost és azt írta a saját számlájára: "fizetve".

Aztán az anyja nyakába ugrott és csókokkal halmozta el.

(Bruno Ferrero)

December 20. kedd

Házasoknak:

Mennyei atyánk, hálát adunk neked az élet és a család ajándékáért.

Adj nekünk erőt, hogy az első magyar szent család – Szent István, Boldog Gizella és Szent Imre- példája nyomán szeretetben és örömben élhessünk!

Kérünk, segítsd a házaspárokat küldetésük teljesítésében, hogy az élő hitet tovább adhassák!

Nyisd meg a gyermekek szívét, hogy kibontakozzék bennük a keresztségben kapott hit csírája!

Engedd, hogy fiataljaink növekedjenek a hitben és Jézus ismeretében: a házasság előtt állók pedig tisztán megélt szerelemmel készüljenek arra!

Növeld a házastársak között a szeretetet, és a hűséget! Kérünk azokért, akik házasságukban nehézségekkel küzdenek. Fogadd hálaadásunkat a hűséges, életre nyitott és örömteli házasságért! Áldd meg nemzetünk minden családját!

Adj belső békét az özvegyeknek és egyedülállóknak, a kudarcoktól szenvedőknek!

Adj bölcsességet és kitartást a családokért fáradozó világiaknak, püspököknek és papoknak! Világosítsd meg a közélet felelőseit, hogy felismerjék, mit kell tenniük a család és a haza javára!

Szabadítsd fel szívünket a szolgáló szeretetre, a szent család segítségével: József és Mária közbenjárására a Te Fiad a mi Urunk Jézus Krisztus által!
Ámen

Felnőtteknek, fiataloknak:

Megkötöm magamat Isten kötelével,
megkötöm szívemet ország-igéjével.
Szabadságom Uram Néked visszaadom,
csak a szeretetre formáld át tudatom!

Magamat megkötni nehéz nekem Uram,
segítőkéz nélkül nehéz járnom utam.
Atyám erősítsd meg testvéred a hitben,
életem példázza: Szeretet az Isten!

Megkötöm magamat baráti kötéllel,
testvéri szeretet tartó erejével.
Testvér, ha eloldnám kettős kötelémem,
szembesíts magammal, légy felelős értem!

Gyerekeknek:

Ének:

Hullassatok, egek,
csillogó harmatot!
Jöjj el, ó Jézusom,
búban elhervadok!

Nyílj meg, alvó mező,
teremd meg üdvömet!
Jöjj el, ó Jézusom,
üdvözíts engemet!

Mézzel csorduljatok,
álmodó hegyfalak!
Jöjj el, ó Jézusom,
szóra nyisd ajkadat!

Holdasszemű leány,
hozd el őt, Mária!
Jöjj el, ó Jézusom,
Betlehem csillaga!

Ima szülőkért

Jó Isten, te adtál nekem szerető szülőket.

Jóságukért oltalmazd, és áldd meg, kérlek, őket!

Add, hogy mindig úgy szeressem, mint Te Szűz Anyádat,

add, hogy sohase érje őket miattam a bánat! Amen.

Mese:

Karin Jäckel: A legkisebb karácsonyi angyal

Téli este volt, kevéssel karácsony előtt. Egész nap havazott, de alkonyattájt elfújta a felhőket a szél. A holdvilágos, csillagos ég, mint egy hímezett terítő, úgy borult a Föld fölé.

- Itt az ideje, hogy összegyűjtsük a kívánságcédulákat - szólt a Karácsonyi Manó, mialatt körülnézett az égi műhelyben. A raktárpalcok mind tele voltak. Ameddig csak a szem ellátott, egyik játékszer a másik után. Semmit sem felejtettek ki. Az angyalok konyhájából pedig olyan ínycsiklandó, édes illatok lengedeztek, hogy finomabbakat már el sem lehetett képzelni.

- Igen - bólintott Karácsonyi Manó -, elkészültünk. Most már csak rendesen be kell csomagolni mindent, és megcímezni, akkor megpakolhatom a szánomat, és indulhatunk kiosztani az ajándékokat.

A kis karácsonyi angyalok egész esztendőben erre a pillanatra készültek. Milyen szívesen repültek ki a hóval takart világba, hogy házról házra járva összegyűjtsék a gyerekek kívánságcéduláit.

Nagyság szerint gyorsan felsorakoztak. Velük tartott a legkisebb angyal is, aki most először indult útnak. Karácsonyi Manó hívására a világ minden részéből jelentkezett egy-egy angyal, a nagyvárosokból egyszerre több is. Sorra előléptek. Mindegyikük kapott egy postástáskát és egy meleg köpenyt, és máris repülhettek, hogy összegyűjtsék a kívánságcédulákat. Végül a legkisebb angyal is sorra került.

- Te ma az én segítségem leszel - mondta Karácsonyi Manó. - Ülj bele a kapucnimba. Puha és meleg.

Hogy örült a kis angyal, hogy nem kell egyedül szálldosnia az éjszakában!

Gyorsan kényelembe helyezkedett a meleg kapucniban, és csak akkor nyitotta fel ismét a szemét, amikor Karácsonyi Manó a hófelhőhegy tetején lefékezte sítalpaikat.

- Megérkeztünk - hallotta a Manó mormogását, és mindjárt kíváncsian körülnézett. Lábai előtt egy falu nyújtózkodott. Aludni látszott a vastag hótakaró alatt. Még a falu szökőkútja is felhagyott a csobogással: hosszú jégcsapok lógtak a csövein.

- Látod a borítékokat az ablakokban? - kérdezte Karácsonyi Manó, és síbotjával az egyik kivilágított négyszögre mutatott.

Valóban, ott lapult egy piros boríték. Fenyőágot rajzolt rá valaki, így címezte meg nagy betűkkel: "Karácsonyi Manónak, az égi műhelybe."

- Szedd össze mindenünnen a borítékokat, és dobd be a postatáskádba - mondta mosolyogva Karácsonyi Manó, és útjára indította a kisangyalt. - Én addig bejárom az istállókat, hogy megtudjam az állatok kívánságait.

A kisangyal buzgó keresésbe és gyűjtögetésbe kezdett. Táskája hamarosan húzni kezdte a vállát. Végül már csak egyetlen ház volt hátra: fentről, az erdőszélről nézett le a völgybe kivilágított ablakaival. Mivel Karácsonyi Manó még nem volt sehol, a kisangyal elhatározta, hogy egyedül repül föl oda. De tele táskával a vállán, ez nem is volt olyan könnyű feladat. Nagy nehezen odaért, de alighogy elvette az ablakdeszkáról a kívánságlistát és beledugta a táskájába, elvesztette az egyensúlyát, és belebukfencezett a hóba.

Ott feküdt rövid kabátjában, haja, szeme, szája fehér a hótól, és ott hevert körülötte a sok szétszóródott kívánságcédula is.

A kisangyal jól megrándította a lábát, de most nem törődött vele. Ijedten kapkodta össze a havon hanykódó leveleket, és gyorsan megszámolta őket. Mind gyorsabban mozogtak az ajkai. Újra és újra végigment rajtuk, arca már égett az idegességtől - de hiába, egy levél hiányzott.

Kicsordultak a kisangyal könnyei. Eszébe jutott az a gyerek, aki emiatt nem kapja majd meg az ajándékait, és eszébe jutott az is, hogy Karácsonyi Manó milyen haragos lesz. Olyan keservesen sírt, hogy még a gyerekek építette Hóember jeges szívét is megdobogtatta a részvét.

- Szemem széncsillagai neked világítanak. Ó, hogy milyen havas lett aranyos angyalhajad! - dűnnyögte a nagy piros orra alatt a hóember, és izzani kezdő szemeivel fénycsóvát bocsátott a behavazott kertre.

A kisangyal nagyon megijedt, mikor a természetes fehér figura megelevenedett előtte a holdfényben. De mikor rájött, hogy segíteni akar, örömeben tapsolni kezdett és felkiáltott:

- Világosabban, kedves Hóember, világosabban!

A szénszemek, sajnos túl kicsik voltak ahhoz, hogy erősebben világíthassanak. A Hóember ekkor összeszedte minden erejét, és azt mondta:

- Gyertya csonkja, adj világot,
havas éjben vessél lángot!

És már fel is lobbant a gyertyaláng azon a piros gyertyacsonkon, amit a Hóember orra helyére tűztek a gyerekek. Ekkor látta meg végre a kisangyal, hogy ott fekszik a levél egy mélyedésben. Ujjongó örömmel dugta vissza postástáskájába, két karját a fehér jó barát nyaka köré fonta, és megkérdezte:

- Hogyan köszönjem ezt meg neked?

A Hóember a mind kisebbé olvadó gyertyacsonk fényében elmosolyodott:

- Nekem van köszönnivalóm, kisangyal. Megmelenggetted jégszívemet.

- Mégis köszönjük a segítséget - szólt közbe a Karácsonyi Manó, aki már jó ideje figyelte őket észrevétlenül, és most előlépett a sötétből. - Nélküled nagyon boldogtalan lett volna egy kisgyermek.

A Hóember zavartan hallgatott. Karácsonyi Manó ezalatt karjára vette a kisangyalt, és csapzott hajfürtjeit félresimította kisírt arcocskájából.

- Ahhoz képest, hogy először csináltad, nagyon jól végezted a dolgot - mondta neki. - De az biztos, hogy aki még olyan tapasztalatlan, mint te vagy, az nem röpködhet csak úgy segítség nélkül az éjszakában, hogy összegyűjtse a kívánságlistákat.

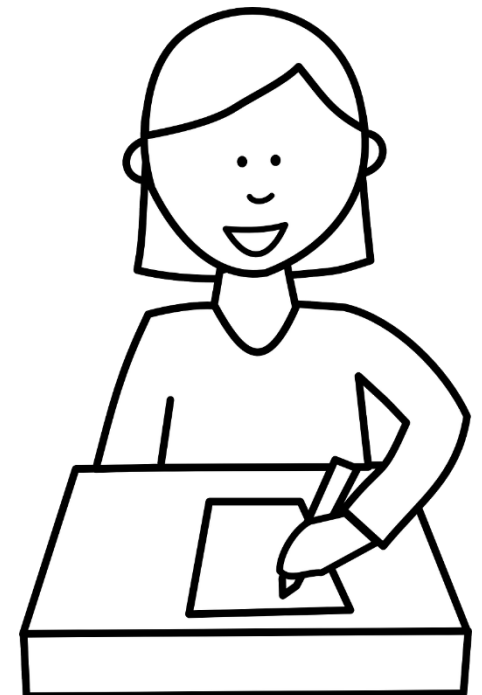
A kisangyal elvörösödött. De mivel olyan barátságosan nézett rá a Karácsonyi Manó, vette magának a bátorságot, és így felelt:

- Nem engednéd meg a Hóembernek, hogy ezután is mindig segítsen a kívánságlistákat gyűjtő legkisebb angyalkának?

Karácsonyi Manó végigsimította a szakállát.

- Hm - dűnnyögte -, nem is rossz gondolat. Kérdés, mit szól ehhez ő maga.

A Hóember egyetlen szócskát sem bírt kinyögni a boldogságtól és meghatódottságtól. Csak az orrával és a szemével intett, és ez válasznak elég is volt. És amikor Karácsonyi Manó - kapucnijában a kisangyallal - síléceit a mennyei kapu felé fordította, egy nagy, fehér hóhenger takarította előtte simára az utat.

December 21. szerda

Házásoknak:

Szívesen látott vendég vagy asztalunknál, Uram, amikor egy pillanatra elcsendesedünk ezekben a csengőszótól, daltól hangos, zsúfolt hetekben. Küldd el nekünk a csendes éjek adományát, hogy meghalljuk, s tudjuk, mit hozol el nekünk ebben az évben: a remény újabb ajándékát. Áldd meg az asztal körül ülőket, mindennap megterítünk neked is. Csatlakozz hozzánk a lakomában, amelyért most hálát adunk neked. Mert táplálja szorgos testünket, ahogy a jöttödre várakozás táplálja fáradt szellemünket. Amen

Felnőtteknek, fiataloknak:

Atyánk, Istenünk!

Jól tudod, milyen nehéz szeretnünk úgy,
ahogy Te szeretsz minket.

Gyakran a haszon, az érdek vezet tetteinkben;
kérünk, értesd meg velünk Krisztusunk példájával:
nem a mi kényelmünk a fontos,
hanem a mások jóléte.
Nem a mi biztonságunk a fontos,
hanem a másikért vállalt kockázat.

Nyisd meg szemünket az igazi öröme!
A megőrzés, a megosztás,
az elfogadás és ajándékozás örömére.
Uram, add kegyelmedet, mert mindezt,
őnerőnkől nem tudjuk megtenni!
Amen (György Attila)

Gyerekeknek:

Ének:

Szállást keres a Szent Család.
De senki sincs, ki helyet ad.
Nincsen, aki befogadja
Őt, ki égnek s földnek ura.

Az idő már későre jár,
A madár is fészkére száll.
Csak a Szent Szűz jár hiába"
Betlehemnek városába.

Legalább ti, jó emberek,
Fogadjátok a Kisdedet.
Házatokra boldogság száll,
Ha betér az égi Király.

Ne sírj tovább, Szűz Mária,
Ne menjetek ma máshova!
Szállásunkat mi megosztjuk,
Kis Jézuskát befogadjuk.

Ima:

Úr Jézus!

Te látod, hogy tényleg komolyan és őszintén gondolom, hogy jobban oda fogok figyelni az iskolában, többet tanulok otthon és igyekszem segíteni a házimunkában.

De azt is tudod, hogy ezt már sokszor megfogadtam és nem sikerült megtartanom.

Bocsáss meg, hogy nem tudom összeszedni magam, mindig elkalandozik a figyelmem.

Szégyellem, hogy nem tudok parancsolni magamnak.

Te erősítsd meg, kérlek az akaratomat, hogy be tudjam tartani, amit megfogadtam.

Olyan jó, hogy Te nem hánytorgatod fel a tegnapi elbukást és mindennap újat kezdhettek Veled. Amen

(Zámbóné Tóth Emese: Tiétek a mennyek országa)

Mese:

Mese a két mókusról

A két mókus egyszer azon vitatkozott egymással, ki tud nagyobbra ugrani.

- Figyeld meg, én vagyok a legügyesebb mókus, meglátod, milyen magasra tudok ugrani - mondta a fiatalabb, s ezzel máris egy szempillantás alatt fent teremt a fa tetején.

- Én vagyok a legügyesebb -, mondta a másik mókus - nézd csak, milyen messzire tudok ugrani. - S ezzel máris eltűnt társa szeme elől.

A két mókus azonban olyan messzire ugrott egymástól, hogy egyik sem láthatta a másikat. Így felmérni sem tudták, melyik ugrott messzebbre vagy magasabbra. Egész nap csak kiabáltak egymásnak:

- Gyere, nézd meg, hogy én ugrottam nagyobbra! Én vagyok az ügyesebb!

Helyéről azonban egyik sem tágitott, nehogy elveszítse a "bizonyítékot", ügyességének bizonyosságát. Estére aztán megunták a kiáltozást, s mindketten visszamentek ugyanarra az ágra, ahol reggel voltak. Egy darabig csöndben üldögéltek, majd megszólalt a fiatalabb:

- Bátyám, valóban te vagy az ügyesebb.

- Nem, te vagy a fiatalabb - mondta a másik -, te vagy az ügyesebb.

- Mindkettőnknek igaza van, ha jó barátok maradunk - felelt az ifjabb mókus.

S jó barátok maradtak

(Ursula Wölfel)

December 22. csütörtök

Házásoknak:

Olyan makacs népség vagyunk mi, Gyengéd Isten, csak akkor indulunk el Feléd, mikor itt az ideje egy kisbaba születésének! Milyen logikátlan történet, mégis Te tudtad, hogy valami váratlan dolog kell ahhoz, hogy felkeltsd a figyelmünket. Légy velünk, miközben idén újból a jászol felé araszolunk, kíváncsiságból és megszokásból, térdre rogyva egy pillanatra, mert végre megértjük az üzenetet.

Felnőtteknek, fiataloknak:

*Ha csak egy lelket szebbé, jobbá tettem,
Ha csak egy szívbe szent magot vetettem,
Ha csak egy lángot növeltem az égig
Egy ügyet védtem utolsó csepp vérig:
Mit érdekelnek korok, emberek,
S hogy meddig emlegetik nevemet,
És meddig élek énekesek ajkán,
Ha földi parttól eloldódott sajkám?
Ha így éltem, ha így alkottam én:
Beiktatódott ez a költemény
A világ örök fundamentumába,
Isten szívébe és önnönmagába.
S nincs ami onnan kitépje, kivágja.*

(Reményik Sándor)

Gyerekeknek:

Ének:

Lágyan hull a hó
Némán nyugszik a tó,
Hó lepel az utakon
Jézus jön örülj nagyon!

Szívem felmelegül
Búja, gondja elül,
Az élet terhe se nyom
Jézus jön örülj nagyon!

Szenteste közeleg,
Zeng az angyalsereg,
Víg ének ajkaikon:
Jézus jön örülj nagyon!

Ima:

Békességben hunyom le a szemem,
kelts fel majd békében Istenem.
Míg éjszakára lepihenek,
óvd akiket legjobban szeretek.
Vezess engem szent utadon,
tegyél jobbá minden napon. Amen.

Mese:

LACKÓ

Lackó öt éves, egészen kisgyerek még, ha meggondoljuk, hogy bátyja tíz éves, anyja pedig harmincöt, s máris egy éve a sírban pihen. De öt év mégis nagy idő ugyebár, ha összehasonlítjuk a legyekkel, melyek csak egy évig, s a szép, tarka lepkekkel. mert ezek bizony csak pár hónapig élnek.

Lackó körül a világ homályban áll még, csak itt-ott villan fel fény, élesen megvilágítva egy arcot, egy délelőttöt, mikor nyakában kis ozsonnáskosarával megérkezik az óvodából, mamikája magához öleli az ő' kis rosszcsontját, s míg vetkőzteti, azt mondja neki: "Fordulj bóha, ne neved!"

S fényben áll még a karácsonyfa, az egyetlen karácsonyfa a világon, mely Lackó számára ragyogott - tavaly óta ragyog egyfolytában, mert még mamika gyújtotta, mielőtt lefeküdt a sírba.

Azóta csak Kacor király van. Kacor király minden este megjelenik a sötét szobában, az ajtó mögött, mert ő olyan, hogy ahol sötét szoba van és kisgyerek, menten ott terem csontos nagy macskafejével, hosszú farkával, hetykebajuszával, oldalán karddal, s fején valami koronafélével ...

S mennyi mindent nem szabad csinálni a konyhában, ha a Kacor király az ajtó mögött hallgatózik! Nem szabad például kimenni a folyosóra, lemenni az utcára, gyufát gyújtani, a tejhez nyúlni, s a pénzhez a kredencben. Pedig a pénz és a cukor képe mindig összekeveredik Lackó fejében. Csak le kell menni a földszintre, a boltos néninél be kell nyomni a hátsó ajtót, mely mindig enged neki, s ott áll a sötét raktár folyosóján; a folyosó végén feltűnik a boltos néni, megfogja kezét, kinyitja tenyerét, s a pénz helyett cukrot nyom belé: "Nesze, árvaságom!" - mondja, s valamitől mindig könnyes lesz a szeme.

Ha apja megjön, árulkodik majd neki, hogy bátyja megint egyedül hagyta. Akkor majd kilép a félelem deszkái közül, fölkapaszkodik apja térdére, hozzányúl bajuszához, apja pedig kapkodja előle bajuszát, mintha játszana vele, pedig tudja, hogy haragszik érte.

Lackó szívesen elhinné, hogy nincs is Kacor király, ha apja mondaná, de hát apja ilyet sohasem mond. Inkább azt mondja, idén nem lesz karácsonyfa, minek az!

Apja, ha hazajön, mesét sem tud olvasni Lackónak. Nagy szüksége lehet hát a Kacor királyra, ha kénytelen a lakásban egyedül hagyni a gyereket. Roppal sötétedik már, a világosság erőlködik, hogy kitartson addig míg Lackó apja hazaér. Lackó a széken ül, felhúzott lábakkal, s a csupasz falat nézi, mert bátyja lelkére kötötte, hogy jónak kell lennie. De hát jónak lenni nagyon nehéz. Úgy érzi magát Lackó a jóságtól, mintha lábát sem nyújthatná ki rendesen az ember.

Mit lehet csinálni egy kis konyhában jóságból? Csupa unalmas dolgot. Nézheti cipője orrát, míg csak végleg el nem alszik rajta az a kerek kis világosság; golyózhat, de hát egyedül golyózni, elnyerni magától a golyókat, aztán visszaadni? ... Lehet papírra firkálni is, csak hogy ilyenkor mindig valami sötét gomolyag ül a kezére, mint egy doromboló kiscica, s nem lát tőle semmit.

Rá lehet még ülni arra az edényre, mely már úgyis kicsi neki, de ezt is csak akkor, ha nagyon *kell*, különben kikap érte. Igazán nem nagy változatosság.

Lackó marad hát a széken; a szék nyikorog egy picit, előre megy, aztán hátra, ha az ember megtanulja, hogyan kell mozgatni. Vonaton ül, vagy repülőgépen inkább, mint a Sehmoll paszta, melynek berregését máris hallja alacsonyan a házak felett, s látja is piros betűit a felső ablakon végigballagni az égen. Aztán újra csend, az égen szomorú homály, A konyha is ilyen már nem tud ellenállni a szomorúságnak, Előbb a sötét kis dolgok tűnnek el

benne, aztán a sötét nagy dolgok. Ő is bizonyosan fekete már, akár az a kis görcs, mely kiáll az agyonsúrolt padlóból.

S nincs egyetlen csillag sem az ablakban, hogy vigasztalná, egy picinykefény sem, mely úgy vonzaná, mint egy kis oktan állatot; Villanyt sem gyűjthat, mert náluk még nincs villany, csak a szomszéd házban. Elnézné szívesen a lámpa üvege mögött azt az aranyszárnyú lepkét, melyről egyszer mamika mesélt, hogy csak ott jelenik meg, ahol szegény emberek laknak, de hát nem ért hozzá, hogyan kellene a lámpából kiszabadítani. A gyufaskatulyában árva kis lángok kucorognak, de a Kacor király miatt őket sem meri kiengedni ..•

Ha most a szobaajtó hirtelen felpattanna! ... Felpattanna. s ott találná a küszöbön a tejeslábast ...

Lackó loppal leereszti lábát a padlóra, elhúzza a stelázi függönyét, s keze megtalálja a tejeslábast: a tej még a sötétben is kedvesen mosolyog rá, s azt mondja: "Szervusz Lackó, hogy vagy!" Aztán meg ezt: "Türelem, barátom a sötétségben, csak türelem!" Lackó óvatosan fölemeli, a tej egy parányit félrebillen, s az ijedségtől azt mondja: "No!" - aztán a szoba küszöbén találja magát.

Erre azonban a szomszéd házban, mellyel közös az udvaruk, elneveti magát egy villanykörte. Épp most gyúlt ki, s egyenesen idenéz, valósággal belenevet a tejbe. A tej iziben kerek lepénnyé változik, a fal ferde fénylő lappá, mintha nem is a konyhához tartoznék, a kredenc sarka pedig megdicsőülten kezd ragyogni.

- Haha, kérem, haha! - kiáltja jó hangosan a villanykörte, mintha sosem látott volna még tejet. - Tej a küszöbön, tej a küszöbön! - ismétli, s továbbnevet: -Egy ilyen kisfiú, ki gondolta volna! ...

- Csak neves, ostoba villanykörte! - gondolja haragjában Lackó, mert megijedt tőle, akár egy szemtől. S az ostoba villanykörte mindjárt láthatja is, amint a megdicsőült kredenc sarka csikordul, s Lackó odanyúl, ahova Mamika életében az aprópénzt szokták tenni. Most az apró fölött egy papírpénz kotlik. Mikor hozzáér, más késő: sok cukor jelenik meg előtte, édes és savanyú, töltött és erős, s egy nagy halom csokoládé.

Ezután már gyorsan pereg minden. Egyszerre lent van a földszinten, benn a boltban, s a boltos néni. előtt áll, De meglepetten tapasztalja, hogy egészen másképp' érzi magát, mint mikor mamika vagy apja adott neki két fillért cukorra.

Valami elromlott benne, s ő bizony már csak egy ilyen kis elrongált gépezet: hangja elakad, feje forogni kezd, keze nem mozdul, szeme pedig elhomályosodik ...

- Honnan vetted ezt a tízpengőst? - húzza össze szemöldökét a boltos néni. Most nem nevezi "árvaságomnak", s Lackónak 'hiányzik az is, hogy a boltos néni ezúttal nem érzékenyedik el.

- Apu adta - válaszolja benne az az elromlott kis motor. - Fölmegyünk apukádhoz - mondja sietősen. kipirulva a boltos néni, s míg a segéd kiszolgál, felvezeti Lackót a lépcsőn, jó melegen fogva a kezét.

- Neked is egy jó mamára lenne már szükséged ... Most megszomorítottad a Jóistent, pedig ő szeret téged. - A Kacor király... – hüppögi Lackó, és arra gondol, hogy a Kacor király azóta a tejet mind megitta. De a tej már várja őket.

A boltos néni lámpát gyújt, s azt mondja:

- Hát ez meg mi?

- A Kacor király ... -bökö Lackó a szobaajtóra.

A boltos néni nagyot nevet, s benyit a szobába:

- Nincs itt semmi Kacor király - kong hangja a sötétben. - Tudsz már imádkozni? Mit kérsz karácsonyra a Jézuskától?

- Semmit - sottogja Lackó megsemmisülten.

Olyan kicsire szeretné húzni magát, hogy a legkisebb lyukban is elférjen. Szégyenli, hogy nincs Kacor király, de van Jóisten és Jézuska, s ő nem tud kérni tőle semmit, bocsánatot sem, mert nem tud imádkozni.

Nyílik az ajtó, egy nagy fekete ember lép be, köszönés nélkül, mogorván, mint aki nem tanult meg nevetni - Lackó apja. A boltos néni egy kicsit megzavarodik, elpirul, hajához nyúl, aztán szép sorjában elmond mindent, de olyan melegen, olyan lágyan, hogy Lackó már tudja, nem fog kikapni.

- Mi lesz ebből a gyerekből - hallja a boltos nénit,
- Pár nap múlva karácsony ... Lesz karácsonyfájuk?

- Minek? - mondja nyersen az apja. - Nekem se volt soha, mégis itt vagyok.

- Anya kellene neki ...

- Nem nőülök - mondja kurtán az apja, s Lackó fel, sem mer nézni; csak azt hallja, hogy az ajtó halkán nyílik és csukódik.

Most már senki sem parancsolhatja meg neki, hogy visszatartsa a zokogást. Ráborul az asztalra, arcát, kezét tüzes könnyek lepik el, s zokog engesztelhetetlenül. Siratja a boltos nénit, a pénzt, a cukrot, a Jóistent, a karácsonyfát és mamikáját a temetőben - a szeretet egész világát, mely számára meghalt örökre. Mintha egy gödör mélyén kuporogna, s apja óriás, fekete hantokat görgetne rája ...

És sír azért is, mert most már tudja, hogy mégiscsak ki fog kapni. Várja az első nyaklevest, ehelyett azonban apja a torkát köszörüli, s nehéz kezét Lackó fejére teszi.

- Hát... legyen mégis... karácsonyfa? Olyan, mint tavaly ...

- Olyan, olyan ... - bújik elő Lackó nevetése a könnyek közül.

Apja az ujjaira bámul, vastag, esetlen ujjaira - letörnék a fenyőfa díszeit.

Arra gondol, mégiscsak szólni fog a boltos néninek: ő barátságban van, kivel is? hát azzal, aki a Jászolban fekszik.

Gerlei József

Dec. 23. péntek

Házásoknak:

Ha Szűzanya és Szent József ma keresnének helyet Jézus számára, menedékül választanák-e a mi házunkat, mindazzal együtt, ami benne van? A mi házunk és a mi életünk visszatükrözi-e Betlehem egyszerűségét?

Jézus a szegény és egyszerű pásztorokat angyalok által, a bölcseket pedig tudományuk által hívja magához, hogy megmutatkozzék nekik. A kegyelem érintésétől mindnyájan hozzáfutnak, hogy imádják Őt. Isteni ihletéssel hív mindannyiunkat, és kegyelmével szól hozzánk. Hányszor hívott bennünket is szeretettel? Készségesen válaszoltunk neki? - Istenem, pirulok és zavarban vagyok, ha felelnem kell ezekre a kérdésekre.

Pió atya

Felnőtteknek, fiataloknak:

Tudjuk, a karácsony a szeretet ünnepe. Az ajándékozás gesztusának is ez az értelme: önmagunkat, önmagunknak egy »részét« ajándékozunk, adjuk oda másoknak.

De ez a jelképes gesztus akkor valódi, ha nem marad pusztán jelkép. Azaz, ha minél teljesebb az odaadásunk, s ha teljes emberségünk, minden képességünk, s minél tudatosabban vesz részt benne. Csak így kerülhetjük el a csodálatosan harmonikus ünnep nemegyszer zavaró kísérőit, azt, hogy a három nap pillanatra se váljék terhessé vagy akár unalmassá.

Mert a szórakozás természete, hogy kiapad, egyedül a szeretet találékonysága kifogyhatatlan. (Pilinszky János)

Gyerekeknek:

Ima:

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog az első gyertyaláng!
Karácsonyt várva lázban a föld,
Isteni gyermeket köszönt.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog már két kis gyertyaláng!
Ha zörget Jézus, jól figyelj ám,
Betér a szívünk ajtaján!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog már három gyertyaláng!
Múlnak az évek, életünk száll,
De utunk végén Jézus vár!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr.

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog már négy kis gyertyaláng!
Azt mondta Jézus, visszajön még,
Újjá lesz akkor föld és ég!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Mese:

A karácsonyi levél

Tudjátok-e, ki az a "kihelyezett gyermek"? Akinek senkije sincsen, aki soha nem futhat oda anyukához, apukához, aki soha nem ismeri a testvérek örömét. Mindig egyedül van. A néni, aki tartja, rendszerint korán dologra fogja, s többet hall szidást, mint jó szót.

Ilyen verébfióka volt a második osztályban Kovács Ilonka. Ő járt legtovább mezítláb. Ruhája hosszú volt és mindig pecsétetes. A harmadik padban ült, annak is a szélén. Barna szemével csak úgy leste a tanító néni mosolyát. Elsőnek hozott neki barkaágot, ő szedte az első ibolyát is. Zsebébe színes kavicsokat, ceruzavéget, gombot, gyöngyöt - egyszerűen mindenféle talált kincset gyűjtögetett. Mikor pedig az osztálytársak körülállták, hogy nekem add, nekem add! - valósággal belepirult fakó arcocskája. Mégis: soha, senki barátnője nem akadt. Nem hallottam, hogy valaki is meghívta volna. Egyedül járt az osztály mögött, nézte a többieket, akik mind boldogabbak és szerencsésebbek voltak nála.

Karácsony felé járt az idő. A fiúk betlehemet és ugratós csillagot készítettek. A kislányok régen elfeledett énekeket tanultak a nagymamáktól. Karácsonyról beszélgettek az iskolában is.

Az egyik tízpercben a kereskedőék Bözsikéje vitte a szót. Kezében ropogós zsemlyét tartott, melyet a szerető édesanya mindkét oldalon megkent frissen köpült, édes vajjal. Ruhája piros volt, köténye fehér.

- Az idén babaszobát kérek, meg külön kiságyat a Juci babának. Már olyan sok babám van - mondotta, és nagyot harapott egérfogaival - hogy nem férnek el a kocsiban. Szegény kis Jucikámat mindig összenyomják a többiek!

A lányok álmélkodva hallgatták a pergő nyelvű Bözsikét. Ilonka is ott volt közöttük. Szemével az egyre kevesbedő vajás zsemlyét figyelte.

Mondom, Karácsony előtt voltunk, amikor jégvirág fagy a meleg szobák ablakára, s a meleg szívekben is kivirágzik a szeretet.

Bözsike észrevette Ilonka éhes tekintetét, és hirtelen mozdulattal kezébe nyomta a zsemlye megmaradt felét.

- Neked adom. Edd meg. Nekem már nem kell.

Nem sokkal ezután fogalmazási óra következett. A gyerekek levelet írtak, de nem füzetbe, hanem szép kis vonalas papírlapokra. Nagybetűs cím állott a táblán: Kis Jézusnak, mennyországba.

Mindenki megírta szíve vágyait. Azután a papírlapot ketté hajtották, és a címdalt kidíszítették csillagokkal, fenyőgally mintával, hogy igazán a mennyország számára való legyen.

Eltették a ceruzákat. Várakozva néztek a tanító néniére, aki most odaállt a padok elé.

- A leveleket szépen, vigyázva hazaviszitek. Odaadjátok édesanyátoknak, és megkéritek, hogy tegye ki az ablakba. Mert figyeljetek csak ide: Késő este, amikor már egészen sötét van odakint, végigsuhan a szobáton egy földönjáró angyal. Rámosolyog az álmotokra, kinyitja az ablakot, és elviszi a levelet. Ő azután mindent elmond a Kis Jézusnak. Hát csak legyetek jók, mert az sokat számít!

Az ünnepi csendbe és meghatottságba belenyújtózkodott Ilonka sovány két ujja.

- Tanító néni! A mi ablakunkat nem lehet kinyitni, mert a néni beszegezte, hogy ne rázza úgy a szél. És le is ragasztotta csirízes papírral. Én mit csináljak?

Az osztály kuncogott. A tanító néni megdöbbenve állt egy pillanatig, azután mentő ötlete támadt.

- Kérd meg valamelyik osztálytársadat. Az majd átadja az édesanyjának a tiedet is. Nos, kit szeretnél megkérni?

Ilonka egy pillanatig körülnézett, majd leszegte buksi fejét, és szégyenlősen mondta:

- Bözsikét. Az Orbán Bözsikét.

Így történt, hogy a két kislány együtt ment haza tanítás után.

Beköszöntek a konyhába.

- Anyuka kérem, tessék kitenni ezt az ablakunkba! A tanító néni mondta. Most írtuk. Karácsonyi levél. A Kis Jézusnak szól. Fontos!

- Máris teszem. Gyertek.

A lakásban meleg volt és ragyogó tisztaság. Szőnyegek, képek, habos, fehér függönyök...

Ilonka megállt a küszöbön. Ránézett formátlan cipőire, melyeken még ott árulkodott a múlt heti havas eső sara.

- Így nem megyek be hozzátok.

Eltelt a nap. Bözsike lefeküdt. Egy ideig próbálta nyitva tartani a szemét, hátha meglátná a titokzatos látogatót, aztán elaludt. Álmában az új babaszobával játszott.

Ilonkát messze kerülte az álom. Fázott, pedig az iskolai nagykendőt is magára csavarta. A nótáskedvű szél utat talált magának a rosszul záró ajtó hasadékain, s ezen már nem lehetett beszögezéssel segíteni. A levélre gondolt.

- Még soha nem írtam a Kis Jézusnak. Ó, ha meghallgatná!

Boldog mosoly suhant az ajkára és reggelig rajta maradt.

Későre járt az idő, mire anyuka bejutott a nagyszobába, a levelekhez. Szétnyitotta az első díszes papírlapot.

"Kedves kicsi Jézus!

Nagyon szépen kérek egy Juci babát, ollat, mint a Bözsikének van. És egy pár cipőt, mint a Bözsikének. Piros ruhát és fehér kötényt, mint a Bözsikének. És szalagot a hajamba, meg egy medált láncsal, mint a Bözsikének. És azt kérem még, hogy engem is szeressen valaki, mint a Bözsikét. És ne haragudj rám, mer én jó akarok lenni."

Orbánné kétszer elolvasta a kalimpáló betűket. Kicsit gondolkozott, aztán lesietett férjéhez, az üzletbe, aki nagy könyvekbe írogatta számadásait.

- Nézd csak meg - nyújtotta át Ilonka sorait, s elmesélte a beszegezett ablak történetét, ahogyan Bözsikétől hallotta. - Mit gondolsz - tette hozzá egészen halkán -, talán magunkhoz vehetnénk ezt a kislányt. Bözsikénk sem lenne egyedül. Nem jó testvér nélkül felnőni. Ha tehetséges, akkor taníttatnánk, ha nincs feje a tanuláshoz, majd csak találunk számára valamit. Még az üzletben is segíthetne.

Visszamentek a nagyszobába. Sokáig beszélgettek, miközben apró kopogások hallatszottak az ablakon. Lehet, hogy a ház előtti akácfa lengette ágait, de lehet, hogy angyalszárnyak zörrentek rajta.

Másnap Orbánné a kislányával együtt ment az iskolába. Tanácskozott a tanító nénivel, majd bement az irodába, beszélt az igazgató úrral. Egyszer Ilonkát is odahívták. Anyuka megsimogatta és kedvesen újságolta, hogy az ő levélkéje sincs már az ablakban. Ilonka meg oly hálásan nézett rá a nagy, szomorú szemével, mint egy kóbor kutya, melyet először eresztettek be a tűzhely mellé.

Apuka ezalatt elkezdte a hivatalos dolgok lebonyolítását. Egyelőre annyit elért, hogy szentestén anyuka meg Bözsike elmehettek Ilonkáért. Kézen fogva vezették haza. Ó, ha láttátok volna örömüket! Nem is tudom, ki volt közöttük a legboldogabb.

Az új otthonban meleg fürdő várta Ilonkát. Megkapta Bözsike egyik szép ünnepi ruháját, és neki is szalagot kötöttek a hajába. Lábára egyelőre csak papucsot húztak, abban a reményben, hogy a kicsi Jézus a várva várt cipőt is megküldi az angyalokkal.

Bözsike boldogan ugrálta körül Ilonkát.

- De szép lettél! És most már mindig itt maradsz, ugye?

Egyszerre csak finom, halk csilingelés hallatszott. Így csak a karácsonyi angyalok tudnak muzsikálni.

Bözsike dobogó szívvel nyomta le a nagyszoba kilincset. Gyertyák égtek, csillagszórók sziporkáztak, s a karácsonyfa ágai meghajoltak a cukordíszek, almák és aranydiók súlya alatt. Ó, minden olyan volt, mint az álom!

Elénekeltek a Mennyből az angyalt.

Bözsike az utolsó soroknál már odaszaladt a babaszobához, letérdelt, és onnan folytatta az éneket. Ilonkát a néni vállánál fogva tologatta maga előtt.

- Menj csak, menj, kislányom!

Végül is kezébe kellett adni minden darabot. Az új cipőt, a piros ruhát, a fehér kötényt, melynek még a szabása is egyforma volt a Bözsikéével. Megkapta a kért babát, sőt a babaszobát is. Csak a bútorok meg a babaruhák színe volt más, hogy mindegyik kislány megismerhesse a magáét.

Ilonka arcára rózsákat festett az öröm. Szólni nem tudott, csak odaállt a fa alatti kis jászol elé, s magához szorította a sok-sok ajándékot.

Anyuka meg apuka összenéztek, aztán odaléptek hozzá, és átölelték mind a ketten.

- Ezentúl itthon vagy nálunk, s ha a jó Isten is úgy akarja, mi leszünk a te szüleid.

Ebben a pillanatban Bözsike látni vélte, hogy a jászolban fekvő Kisjézus mosolyogni kezdett, és felemelve viaszszínű kezeckéjét, megáldotta az egész családot.

Én azt hiszem, Bözsike nem is tévedett.

(Szent-Gály Kata)

december 24. szombat

Házásoknak:

Isten belekiáltotta utolsó, legmélyebb, legszebb
Szavát a világba, s az nem térhet vissza hozzá dolgavégezetlenül.
E szó újjáteremt mindent, mivel azt jelenti,
Szeretlek téged, világ!
Szeretlek téged, ember!

Felnőtteknek, fiataloknak:

Túrmezei Erzsébet:

Gyertya

Kis karácsonyfagyertya. Szép fehér.
Felül törött. Talán semmit se ér.
A belén észrevenni már, hogy égett.
S én mégse dobom el mint semmiséget.
Nézem, elémbé állítom,
Majd a kezembe' forgatom.
A cirádáit, ferdeségét,
törött voltát, sok betegségét
mind tudom már, mind ismerem.
Igénytelen, értéktelen.
Szépsége, ékessége, ára
nincs semmi. Mégse dobom el.
Félreteszem karácsonyfára.
Majd a lángjába néz szemem,
s nem lesz nekem

igénytelen, értéktelen.
Sok betegsége, ferdesége,
törött volta nem semmiség-e,
ha ott lobog az ágon,
s vezérlőm, világom,
útmutató fény Betlehem felé?
Tekintetem sugarát issza,
lelkem száll századokon vissza:
a nagy csodát csodálja újra
és megremeg belé.
Magában semmi. Félredobnám.
De ha zöld fenyőről ragyog rám,
a szívem fölviszi az égig,
az eget meg lehozza hozzám.
Kezembe' forgatom, nézegetem,
s valami egyre azt súgja nekem,
hogy ez a kis gyertya az életem.
Görbe, törött, beteg.
Valami, amit senki nem keres,
mert észrevenni nem is érdemes.
Végigélni se volna érdemes,
ha nem lenne karácsony...
ha ki nem gyúlhatnék sokadmagával
karácsonyesti csodálatos fákon...
ha Betlehem felé utat mutatva,
nem ragyoghatna, nem világolhatna,
végigélni se volna érdemes.
De van karácsony, s én úgy szeretem
kis gyertyaéletem.
Ameddig karácsonyra vártam,
értelmét, célját soká nem találtam.

Míg egy szép angyalénekes,
halk estén Betlehembe értem,
s fel nem ujjongtam: „Most már értem,
Most már tudom, miért is élek
ezen a nagy sötét világon:
hogyan világítson kicsi gyertyalángom
előre, Betlehem felé
és megváltatlan, Megváltóra váró,
sok emberszív dobbanjon meg belé.”
Kis karácsonyfagyertya. Szép fehér.
Felül törött. Talán semmit se ér.
De ha zöld fenyőről ragyog rád,
a szíved felviszi az égig,
az eget meg lehozza hozzád.

Gyerekeknek:

Ének:

Elindult Mária karácsony estéjén,
betért egy gazdag kovácshoz
szállást kéregetni.

-Jó estét, bő kovács!
Adjál nekünk szállást!
- Szállást néktek nem adhatok,
mert sok vendégem van!

Volt a bő kovácsnak
egy szép vak leánya.
Elvezette Szűzanyánkot
barmok jászolához.

Tizenkét órákor
Megszületett Jézus
Tizenkét szép őrangyal
Köti a bokrétát.

Felkele Szent József
Befogá szamarát
Elvezette Szűz Máriát
A gazdag kovácshoz.

-Jó reggelt, bő kovács
Miért nem adtál szállást,
Miért nem adtál Szűz Anyánknak
Egy éjjelre szállást?

-Ha én tudtam volna,
Hogy Te vagy Mária,
Aranyból is, ezüstből is,
Szállást adtam volna,
Én pedig a hideg földre
Lefeküdtem volna.

Mese:

A kisiú és a betlehemi jászol

A kisiú nagypapáját látogatta meg. Fafaragó volt az öreg. Éppen egy kis Betlehemben dolgozott. Már jó sok szereplő sorakozott készen az asztalon, mikor a kisiú megérkezett. Odakönyökölt az asztalra, két tenyerére támasztotta fejét. Hirtelen a kis Betlehem alakjai közt érezte magát. Mintha belülről mozgatná valami - belépett az istállóba a kis játékfigurákkal együtt...

Amint az istállóba belépett, rátekintett a jászolban fekvő Gyermekre - és a Gyermek visszanézett rá...

Ekkor hirtelen ijedség fogta el a kisfiút. Könny szökött a szemébe.

- Mi bajod? Miért sírsz? - kérdezte a Krisztus-gyermek.

Szipogva válaszolta a kisfiú: - Mert semmi ajándékot nem hoztam számodra.

- Pedig szívesen elfogadnék tőled valamit! - szólt a jászolból a Gyermek. Erre a kisfiú nagyon fellelkessedett:

- Mindenem neked adom, amim csak van: kisvasútomat, festőkészletemet, az új biciklimet!

- Tulajdonképpen - mondta a Kisjézus - valami mást szeretnék kérni tőled: három dolgot.

- Szívesen, - vágta rá a kisfiú - de hát mit? - Add nekem az utolsó házi feladatodat! A kisfiú elpirult és lehorgasztotta fejét. Olyan közel bújta a Kisjézushoz, hogy amit mond, senki meg ne hallhassa - és ezt suttozta: - Elégtelent kaptam rá!

- Ezért kell nekem! - mondta a Kisjézus. Mindig hozzám hozd el, ami elégtelenre sikerült.

- És aztán - folytatta a Kisjézus - azt szeretném, ha nekem adnád a tejes bögrédet!

- De épp ma törtem össze! - sopánkodott a kisfiú.

- Éppen ezért akarom, hogy nekem add! - szólt a jászolban fekvő Gyermek. Hozz el mindent nekem, ami az életedben összetört. Én majd éppé teszem.

- Harmadjára - szólt a Kisjézus - a választat szeretném, amelyet édesanyádnak adtál, mikor megkérdezte, hogyan tört el a tejes bögre. Ekkor a kisfiú elkezdett sírni. Zokogva mondta:

- Édesanyámnak azt mondtam: elejtettem a bögrét. De ez hazugság. Mérgemben vágtam a földhöz.

- Látod - szólt a Kisjézus - éppen ezért akarom a választat is. Hozz el mindent nekem, ami rossz az életedben: hazugságaidat, durcáskodásaidat, bűneidet... Újra meg újra meg akarom bocsátani hibáidat. Kézen akarlak fogni és az utat mutatni neked. És a Kisjézus a kisfiúra nevetett... És az csak nézett és hallgatott és csodálkozott...

Megszületett Jézus mondja:

Mezítelenül születtem, hogy le tudj mondani önmagadról.
Szegényen születtem, hogy megtalálhasd Bennem a gazdagságot.
Kicsinek születtem, hogy te se akarj uralkodni másokon.
Istállóban születtem, hogy megtanulj tisztelni minden helyet.
Barlangban születtem, hogy minden jóakarátú ember Hozzám közeledhessen.
Ijesztően gyengének születtem, hogy te soha se félj Tőlem.
Fegyver nélkül születtem, hogy bízhass jószágomban. Szeretetből születtem, hogy soha se kételkedj szeretetemben.
Éjnek idején születtem, hogy elhidd: minden földi valóságot képes vagyok megvilágosítani.
Emberként születtem, hogy sohasem szégyelld magad, azért ami vagy.
Mária fiaként születtem, hogy neked is legyen édesanyád.
József fogadott fiaként születtem, hogy megértsd: az igazi apa az, aki védelmet és szeretetet ad.
Egyszerűségben születtem, hogy te se legyél bonyolult. Megalázottan születtem, hogy képes légy fölülmúlni magadban a kevélységet.
Gyermekként születtem, hogy megtanulj te is nyílnak, bizalommal telinek lenni, mint a gyermek.
Teérted születtem, hogy mindnyájan együtt térhessünk vissza az Atya házába. (Lambert Noben)

december 25. vasárnap

Reményik Sándor: Csendes csodák

(részlet)

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Mese:

A vén tölgyfa utolsó álma

Nem messze a tengerparttól, egy égisz hegység oldalán, élt egy vén tölgyfa: éppen háromszázhatvanöt esztendő telt már el vén feje fölött. De ez a tengersok év csak annyi volt ennek a fának, mint nekünk, embereknek, háromszázhatvanöt nap. Mi nappal talpon vagyunk, éjjel meg alszunk és néha álmodunk is. Hanem a fák másképpen élnek. A fák az esztendő során három álló évszakon keresztül ébren vannak, csak tél felé alszanak el. A fának a tél az álom ideje, a tél az éjszaka a hosszú nappal után, amelynek tavasz, nyár, ősz a neve.

Nincs annak se szeri, se száma, hány forró nyári napon táncolt, kerengett a vén tölgy hatalmas lombkoronája körül az egynapos tiszavirág: élt és boldog volt. Csendes boldogságában a kicsiny kis bogárka letelepedett egy friss, mélyen hasogatott tölgylevélre. Ilyenkor a tölgy sohasem tudta megállni szó nélkül:

- Szegény, kicsiny féreg! Egész életed csak egy rövid pillanat! Aztán vége!
Biz ez szomorú!

- Szomorú? – feleltek mindig a kérészek, - hogy érted ezt? Minden csupa öröm, derű, vidámság, olyan áldott, jó meleg van. Csupa merő boldogság az élet és én csakugyan oly boldog is vagyok!

- De csak egyetlen napig, aztán mindennek vége.

- Vége? – szólt az egynapos tiszavirág. – Minek van vége? Talán neked is?

- Nekem nincs, én ezer meg ezer olyan napig élek, mint te. Nekem egyetlen napom több évszakra keresztül tart, olyan sokáig, hogy te fel sem tudod fogni, meddig.

- Nem értelek, mit beszélsz. Te ezer meg ezer olyan napig élsz, amilyent én egyet, de én is ezer meg ezer pillanatig élek és addig vidám, boldog vagyok. Vége lesz a világnak minden gyönyörűségének, ha te meghalsz?

- Dehogyan – felelte a tölgy, - a világ csak tart tovább, el se lehet azt gondolni, milyen végtelen soká. Fel se tudjuk fogni, meddig.

- De hisz akkor mi egyforma sokáig élünk, csak másképpen számítjuk.

És a tiszavirág csak tovább táncolt, föllebbent a levegőbe, örült, milyen finoman érezett, könnyű szárnya van, milyen bársonyos: s örült az áldott, jó melegnek. A levegő tele volt virággillattal: hereföldek, vadrózsa, bodzavirág szaga csapta meg az ember orrát, nem is szólva a szagos müge, vad fodormenta illatáról. S a sok jó szag olyan erős volt, hogy a szegény tiszavirág attól félt, részeg lesz tőle. Hosszú volt a nap, csupa öröm, áldott gyönyörűség és mikor a nap leszállt, a kicsiny, kis teremtés édesdeden érezte, hogy szinte fáradt ettől a tengerek boldogságtól. Picinyke szárnyai nem bírták tovább: szép csendesen leereszkedett egy lágyan ringató fűszálra, lehajtotta fejét, aztán vidám lélekkel elaludt. Úgy halt meg.

- Szegény, kis tiszavirág! – szánakozott rajta a tölgy: - mégiscsak rövidke kis élet ez!

És ez a tánc újra kezdődött minden istenadta nap: szinte szóról szóra megismétlődött a vég is, a kis bogár elszenderedése a halálba, nemzedékeken keresztül: és mind boldog volt, mind édesvidáman élte le rövidke életét. És most a tölgy is leélte egy napját, tavaszi reggelét, nyári delét, őszi estéjét, közeledett az ő éjszakája is, az ő álmának az ideje. Maholnap itt a tél.

A viharok már egyre zúgták: Jó éjszakát! Jó éjszakát! Hullanak a levelek innen is egy, onnan is egy! Egyre tépjük, szaggatjuk őket. Lásd, aludj most már te is. Álomba nótázunk, álomba ringatunk. Úgy-e, jól is esik a vén gallyaknak? Csak úgy recsegnek-ropognak a nagy gyönyörűségtől! Aludj jól, álmodj szépeket! Ez lesz háromszázhatvanötödik éjszakád: már egy éves vagy! Álmodj szépeket! Nehéz felhők hópihés, puha ágyat vetnek neked, fehér lepedőt, fehér takarót terítenek alád. Nyugodalmat jó éjszakát, szép álmokat!

Lehullott a tölgynek minden levele, lombos koronája: pihenni akart az egész télen, aludni, édesdeden álmodni. De mint az ember, ő is csak olyasmiket látott álmában, amiket valaha ébren megért.

Ő is kicsiny volt valaha, réges-régen piciny kis makk volt a bölcsője: emberi számítás szerint már a negyedik századot taposta. Ő volt a legnagyobb, legszebb fa az erdőn, koronája magasan fölemelkedett minden más fa fölé és a tengeren már nagy messze meglátták és a hajók hozzáigazították útjukat. Esze ágába sem jutott, hány szem fordult felé. Zöld lombkoronája vadgalambok szállása volt, kakukk kakukkolt belőle, és ősszel, mikor megsárgult, megvörösödött minden falevél, megérkeztek a vándormadarak és az ő ágán pihentek meg, mielőtt nekivágtak a nagy útnak, át a tengeren. Most itt a tél, nincs rajta egy árva levél sem, tisztán lehetett látni, milyen módon nőtt, hajlott ezer görcsös ága-boga. Varjak, csókák seregestül telepedtek rá és lármásan károgtak, zörögtek-csörögtek: csúf, rossz idők járnak már, uramfia, de keserves kín télen megszerezni a betevő falatot.

Éppen szent karácsony estéje volt, mikor a nagy tölgy legszebb álmát álmodta. Halljuk csak, mi szépet álmodott.

A fa világosan érezte, hogy most szent, ünnepélyes perceket él a világ. Úgy rémlett neki, megkondult a templom minden harangja, mintha valami csodaszép vasárnapra virradt volna, olyan áldott, langyos, jó idő volt. Frissen, viruló zölden feszítette szét hatalmas koronáját, a napsugarak pajkosan játszadoztak, bujkáltak a zöld levelek, ágak között: a levegő szinte terhes volt a füvek, bokrok illatától. Tarka, hímes pillangók kergetőztek, tiszavirágok táncoltak, mintha az egész teremtésnek egyéb értelme, célja se volna, minthogy ők örüljenek, táncoljanak. Minden, amit a fa hosszú-hosszú évek során megért, látott, most, mint valami ünnepi menetben elvonult a szeme előtt. Látta, a réges-régi jó időkben mint lovagolnak fényes lovagok, nemes kisasszonyok tollas süvegekben, sólymokkal végig az erdőn. Vadászkürtök riadóztak, kutyák csaholtak. Látta, ellenséges katonák hogy' ütöttek tábort, mikor megérkeztek, kivont kardokkal, tarka-barka uniformisokban, dárdákkal, alabárdokkal, tábortüzek gyúltak ki a tölgy terebélyes koronája alatt, katonák énekeltek, mielőtt elaludtak. Kirándulók telepedtek le árnyékában, hangos terefere, nevetgélés közben ettek-ittak és nevük kezdőbetűit belevágták a tölgy zöldesszürke kérgébe. Néha-néha, évtizedes időközökben, széleskedvű fiatalemberek citerát, eolhárfa akasztottak az ágaira: most újra valamennyi megzendült, pengett a lombjai közt. A vadgalambok búgtak, turbékoltak, mintha azt akarták volna elbeszélni, mit érzett most a tölgyfa és a kakukk egyre kiáltozta, hány szép nyári nap vár még reá.

Mintha friss életnedv áradt volna végig a törzsén, legvékonyabb gyökereitől fel a legmagasabb ágakig, legutolsó, legvégső kis leveléig. A fa úgy érezte, friss erőre kap tőle, hogy még jobban megterebélyesedjen, úgy érezte minden gyökerével, hogy melegség, élet van a földben is. Érezte, mint erősödik, nő egyre magasabbra, fel az égnek. Dereka szakadatlan mind feljebb tört, koronája mind sűrűbb, hatalmasabb lett és amint nőtt, nőttön nőtt, egyre jobban érezte magát, egyre boldogabb, gyönyörűsegebb sóvárgással vágyódott mind magasabbra, fel, Isten ragyogó, meleg napjái.

Már messze fölébe nyúlt a felhőknek, sötét csapatokban vándormadarak húztak el alatta, vagy fehér hattyúk vonultak el messze fehérlő falkában.

És láthatta őket a fa minden egyes levele, mintha mindegyiknek szeme volna. A csillagok akkorák voltak, úgy szikráztak, hogy fényes nappal láthatták őket. Oly szelíden, oly tisztán ragyogtak, mint az árnyékában játszadozó gyermekek szemei.

Végtelen boldog volt, csordultig megtelt a lelke örömmel, de minden gyönyörűségében is fájdalmasan gondolt rá, miért nem emelkednek föl vele az erdő többi fái is, minden bokra, virága, miért nem érzik ők is valamennyien ezt a ragyogó boldogságot. A hatalmas tölgy nem volt igazán boldog az álom minden dicsőségében sem, mert boldogságát nem tudta megosztani mindenkivel, az erdő aprajával, nagyjával és ez a kívánság éppolyan erővel járta át minden ágát, minden levelét, mint a mi kívánságaink a mi szívünket.

A fa koronája izgett-mozgott, mintha valamit keresne, vissza-visszanézett és nemsokára a szagos müge illata tört fel hozzá, majd egyszerre még erősebben a fodormenta, ibolya illata csapta meg. Mintha a kakukk hangját is hallotta volna.

Csakugyan, a felhőkön keresztül felkandikáltak hozzá a fák zöldelő ormai, látta, mint nőnek, nőnek feléje alatta a fák. Bokrok, virágok felemelkedtek a levegőbe, egyik-másik gyökerestül felszakadt és repült fölfelé. Leghamarabb fölért a nyírfa: mint valami fehérén cikázó villám kigyózott föl karcsú dereka, ágai úgy hajladoztak, mint valami zöld lobogó. És vele nőtt az egész erdő, még a barnabuzogányos nádszál is, a madarak meg velük, és folyton csicseregtek, énekeltek: egy hosszú fűszál úgy libegett, hajlodozott, mint egy zöld selyemszalag és egy tücsök cirpelt rajta és hegedült lábával a szárnyán. Cserebogarak búgtak, méhek zümmögtek, minden madár úgy énekelte, ahogy az Isten tudni adta. Csupa ének, muzsikaszó volt minden, akárcsak az égben.

- Hát az a kis piros virág miért nem tart velünk? – kérdezte a tölgy – meg az a kék harangvirág, meg a kis szarkaláb?

Mert a tölgy azt akarta, mindenkinek része legyen az ő örömeiben.

- Mi is itt vagyunk, mi is itt vagyunk – énekelték, csicseregtek valamennyien.

- Hát az a sok szép tavalyi müge, meg harmadéve az a tengersok gyöngyvirág! meg az a gyönyörű vadalmafa, milyen szép volt! És az erdő minden szépsége évek óta, évek hosszú sora óta! Ha még mind élne, ők is velünk tarthatnának!

- Mi is itt vagyunk, mi is itt vagyunk! – zengett felülről, mintha azok előre fölrepültek volna.

- Istenem, de szép, ez már nem is lehet igaz! – ujjongott a vén tölgy. – Itt vannak mindnyájan, apraja, nagyja, egy se hiányzik! Lehetséges ekkora boldogság?!

- A mennyországban minden lehetséges! – zengett felé.

S a tölgy, mely még egyre csak nőtt, egyszerre csak úgy érezte, hogy gyökerei felszakadnak a földből.

- Most már igazán jó, jobb nem is lehet! – gondolta a fa. – Most már nem köt le semmi! Most már fölrepülhetek az Úristenhez, aki égi dicsőségében és hatalmában él fölöttünk és velem jön az egész erdő, apraja-nagyja, mind!

- Mind!

Ezt álmodta a tölgy és míg álmodott, kegyetlen vihar zúgott végig égen-földön, szent karácsony éjjelén. A tenger nehéz, fekete habokat görgött a partnak, a fa recsegett-ropogott, kitört és épp mikor azt álmodta, hogy a gyökerei is felszakadnak a földből, a vihar gyökerestül kicsavarta. Eldőlt.

Háromszázhatvanöt esztendeje sem volt egyéb, az sem volt más, mint a tiszavirág egyetlen napja.

Karácsony reggelére, mikor a nap újra kisütött, elült a vihar. A templomok minden harangja megkondult az ünnepre és minden kéményből, még a vásári sátoros szegény kis házikója tetején is kékes füstfelhő szállt fel az égre. A tenger lecsendesedett és kinn a sík tengeren, egy nagy hajón, mely szerencsésen megúszta a szörnyű vihart, szent karácsony ünnepére minden zászlót felhúztak az árbocokra.

- Nincs meg az öreg tölgy! A hatalmas, vén fa, melyhez igazodtunk! – mondták a tengerészek. – Kidőlt ezen a viharos éjszakán. Kihez, mihez igazodunk ezután! A jó Isten a megmondhatója.

Ilyen gyászbeszédet kapott a tölgy, amely most egész hosszában elnyúlt a parti havon. És a hajóról a partig elhangzott az ünnepi ének:

Krisztus Jézus született, örvendezzünk,

Neki örömeinket zengedezzünk,

Dávidnak véréből, tiszta szűz méhéből

Krisztus született nekünk.

Így szólt a régi karácsonyi ének és a hajón mindenki úgy szállt fel Istenhez az imádság szárnyán, mint a vén tölgy utolsó, legszebb álmában.

Andersen - átdolgozta: Bíró Sándor

